

1) Τὸ ξύλον, ἐκ τοῦ ὁποίου, τιθεμένου ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐξαρτοῦν οἱ ἀχθοφόροι τὰ φορτία Μακεδ. (Καταφύγ.) Χίος — Λεξ. Βυζ. 2) Θαλάσσιον ρεῦμα ἀντίθετον πρὸς ἄλλο Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀναφόριν 2β.

ἀναφουντουλλίζω Πόντ. (Χαλδ.) ἀναφουντουλλίζω Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φουντουλλίζω.

1) Ἀναθάλλω, ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν Πόντ. (Χαλδ.): Ἐνεφουντούλισαν τὰ φυτά. Συνών. ἀναφυλλιάζω 1, ἀναφυλλίζω 1, φουντουλλίζω, φουντώνω. 2) Ἐνδυναμοῦμαι, αὐξάνω, ἐπὶ φλογὸς Πόντ. (Χαλδ.): Ἐνεφουντούλισεν ἡ βρούλα (φλόξ). Συνών. ἀναδίνω Β 4. 3) Μετβ. ἀποσπᾶ ἄνθη ἐξ ἀνθοφόρου φυτοῦ Πόντ.

ἀναφουντουράζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. φουντουράζω.

1) Μετβ. ἀναδεύω, ἀνακινῶ συμπεπυκνωμένα πράγματα διὰ νὰ καταστήσω αὐτὰ ἀραιότερα Πόντ. (Σάντ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφουφουδιάζω 1. 2) Ἀμτβ. ἀνυψοῦμαι, ἐπὶ χώματος τὸ ὁποῖον σκαπτόμενον ἐξοιδαίνεται καὶ σχηματίζει βώλους Πόντ. (Χαλδ.): Τὸ χῶμα ἐνεφουντουράσεν. Συνών. φουσκώνω.

ἀναφουντουριάγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφουντουράζω.

Ἀνακίνησις συμπεπυκνωμένων πραγμάτων, ἀραιώσεις. Συνών. ἀναφουφούδιασμα, ἀναφουφούλιασμα 1.

ἀναφουφουδιάζω Κρήτ. Πελοπν. (Κλουτσιοχ. Τρίκκ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *φουφουδιάζω.

1) Ἀνασηκώνω, ἀναδεύω πράγματα διὰ νὰ μὴ συμπίεζονται, ἐπὶ τῶν γεμισμάτων στρωμάτων καὶ προσκεφαλαίων, οἶον πτίλων, μαλλίου, βάμβακος κττ., ἔνθ' ἄν.: Ἀναφουφουδιάζω τὸ μαλλὶ τοῦ στρωμάτου - τὸ μπαμπάκι ἀπὸ τὸ πάπλωμα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναφουντουράζω 1, ἀναφουφουλιάζω 1, ἀναφουφουλώνω, φουσκώνω. 2) Ἀνακινῶ, ἀνασηκώνω τὰ πτερά μου, ἐπὶ πτηνῶν Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀναφουφουδιάσεν ὁ κόκορας ζυγώνοντας τὴν κόττα Λεξ. Δημητρ. Ἀναφουφουδιασμένα ἔχει τὰ φτερά του τὸ πουλὶ ἔς τὸν ὕπνον τοῦ αὐτόθ. Συνών. ἀναφουφουλιάζω 2.

ἀναφουφούδιασμα τό, Πελοπν. (Κορινθ. Φεν.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφουφουδιάζω.

Ἀνασήκωμα, ἀραιώμα τῶν πεπιεσμένων γεμισμάτων στρωμνῆς ἢ προσκεφαλαίου, οἶον μαλλίου, βάμβακος κττ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφουντουριάγμαν.

ἀναφουφουλιάζω σύνθηθ. ἀναφουλιάζω Πελοπν. (Μάν.) ἀνιθουλιάζου Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φουφουλιάζω. Ὁ τύπ. ἀναφουλιάζω καθ' ἀπλολ., ὃ δὲ ἀνιθουλιάζω ἐξ ἀμαρτ. ἀνεθουλιάζω < ἀνεφουλιάζω. Διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ φ καὶ θ πβ. φυλακὴ - θυλακὴ, θεὸς - φεὸς κττ.

1) Ἀναφουφουδιάζω 1, ὃ ἰδ., σύνθηθ.: Ἀναφουφουλιάζω τὸ στρώμα - τὸ προσκέφαλο σύνθηθ. Ἀναφουφούλιασε τὰ σκουτιά νὰ μὴ ζαρώνουν Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Θὰ πιάσῃ ν' ἀνιθουλιάσῃ τὰ στρώματα καὶ τὰ προσκέφαλα Ἰμβρ. 2) Ἀναφουφουδιάζω 2, ὃ ἰδ., Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἀναφουφουλιάζει ἡ κόττα Ἀρκαδ. Μετοχ. ἀναφουφουλιασμένος = ὁ ἠνωρθωμένος, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 29: Μὲ μαλλιά ἀναφουφουλιασμένα ἀναπήδησ' ὀρθός.

ἀναφουφούλιασμα τό, ΠΔεκάξ. Τριφύλλ. 10 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφουφουλιάζω.

1) Ἀναφουφούδιασμα, ὃ ἰδ., Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. 2) Βαθεῖα ἐκσκαφὴ τῆς γῆς, διὰ τῆς ὁποίας τὸ χῶμα καθίσταται ἀραιότερον ΠΔεκάξ. ἔνθ' ἄν.: Τὸ ἀναφουφούλιασμα τῆς γῆς ἔς τὸ βάθος κάνει πολὺ καλὸ ἔς ὅλα τὰ χωράφια.

ἀναφούφουλος ἐπίθ. Ζάκ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναφούφουλους Μακεδ. (Μελέν.) ἀναφούφουρος Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀναφούφουλας Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. φουφούλα.

1) Ὁ μὴ πεπιεσμένος, ἀπαλός, μαλακὸς Μακεδ. (Μελέν.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἀναφούφουλο μπαμπάκι - στρώμα Λεξ. Δημητρ. 2) Κοῦφος, ἐπιπόλαιος, μωρὸς Ζάκ.

ἀναφουφουλώνω Πάρ. ἀνεφ' φ' λώνω Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναφούφουλος.

Ἀναφουφουδιάζω 1, ὃ ἰδ.

ἀναφράγξια τά, ἀμάρτ. ἀνιφράγξια Λέσβ. ἀνωφράγξια Χίος ἡφράγξια Μακεδ. (Ζίχν. Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφράσσω. Ὁ τύπ. ἀνωφράγξια κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄνω.

1) Ἡ γωνία ἢ σχηματιζομένη μεταξὺ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ τοίχου καὶ τοῦ γείσου τῆς στέγης κοιν. ἔνθ' ἄν.: Σ' τὰ ἡφράγξια τοῦ σπιτιοῦ μας ἔχ' ἡ οἱ κουκουβάγιες φουλὰ Πάγγ. 2) Τὸ ὑπὲρ τὸ ἀνώφλιον τόξον μετὰ τοῦ κοιλώματος, ὑπέρθυρον Χίος.

ἀναφράσσω Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἀναφράσσω.

Φράττω χῶρόν τινα, ἀνεγείρων τοῖχον ἢ ἄλλο φράγμα ἔνθ' ἄν.: Ἀμε ν' ἀναφράξῃς τὸ σῶχωρο, γὰρ δὲ θὰ σ' ἀφήσῃ βροῦμα τὰ ἔχνη (ἔχνη = ζῶα) Κρήτ.

ἀναφρικιάζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀναφρικιάζομαι Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φρικιάζω.

Φρίττω, φρικιῶ: Σὰ βλέπω αἷμα ἀναφρικιάζομαι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατριχιάζω 1.

ἀναφριμάζω ἀμάρτ. ἀναφρουμάζω ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 8

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φριμάζω.

Ρωθωνίζω, ἐπὶ ἵππων: Ἀναφρουμάζουν τ' ἄλογα.

ἀναφρυδιάζω Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάφρυδος.

Ἀνυψῶν τὰς ὀφρὺς ἀρνοῦμαι, ἀνανεύω. Πβ. Ὁμ. ι 468 «ἀνὰ δ' ὀφρὺσι νεῦον ἑκάστω».

ἀνάφρυδος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐς. φρύδι.

Ὁ ἔχων ἀνυψωμένας, ἀνασηκωμένας τὰς ὀφρὺς.

ἀναφτερακίζω Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναφτερακίζου Θράκ. (Αἰν.) ἀνεφτερακίζω Α.Κρήτ. ἡνεφτερακίζω Α.Κρήτ. ἡνεφτερακῶ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φτερακίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 1620 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «... καὶ ν' ἀναφτερακίσου | καὶ νὰ πετάξουν τὸ ζιμιό...»

1) Κινῶν τὰς πτέρυγας ἐτοιμάζομαι πρὸς πτήσιν, πτερούσσομαι Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀναφτερειάζω 1, ἀναφτερουγιάζω Α 1, ἀναφτερουγίζω.

